

## **Bijbelstudie over Psalm 119:19 en 63a** **Solitair en solidair (vreemdeling en vriend)**

**1) Vreemdelingen – je komt je overal tegen; als toerist of als asielzoeker.**

Je herkent ze meteen: aan kleding, taal, gewoonten, enz.

Misschien bent u zelf wel eens vreemdeling geweest, b.v. op vakantie in een ver land.

Dan kun je je best onwennig voelen...

Met deze aanduidingen kunt u zich wellicht wat indenken wat de dichter van Psalm 119

bedoelt als hij van zichzelf belijdt: *'ik ben een vreemdeling op aarde'*; ik trek als

toerist of zoekend mens door deze wereld; zelfs in m'n eigen land ben ik niet thuis.

Daarmee is deze dichter niet de enige. Denk aan Abraham, Jakob, Jozef en aan wat

Petrus schrijft over de afkomst en manier van leven van gelovigen. En: aan onszélf.....

**2) Als we dat van onszelf mogen belijden is er wat met ons gebeurd: een radicale verandering, een wedergeboorte en bekering.**

Want van onszelf uit zijn we 'aardmensen': úit de aarde en aardgericht. Dan moeten we in alle eerlijkheid belijden: *'ik ben, o Heer, een vreemdeling voor U en de hemel; ik voel me thuis bij een manier van leven die U vreemd is, zelfs pijn doet....'*

Hoe word je dan zo'n vreemdeling?

Achter deze belijdenis zit het woord en het werk van de Here: zijn stem heeft geklonken, zijn woord heeft ons geroepen – als eens Abram: *Breek uw tent op, ga op reis naar het land dat Ik u wijs....* Dat is: laat alles los; jezelf en je verworvenheden en zekerheden en bindingen. Dat alles is tijdelijk, vergankelijk. En ga op weg naar wat écht leven is en toekomst geeft.

En met dat woord van de Here is de Geest van de Here gaan werken – de Geest die levend maakt, die ons als Abram gáánde maakt.

Daarmee is iets van onrust en verlangen in ons leven gekomen. Christenen zijn geen brave 'gezeten' burgers. Het eigenlijke thuis en doel van ons leven is verlegd van het nú naar wat komt.

**3) Dat maakt ons niet wereldvreemd: hier beneden is het óók!**

Maar hóé? In 1 van de oudste brieven uit de kerk staat: *'De christenen zijn noch in taal, noch in gewoonten onderscheiden van de rest der mensen....maar daarin laten zij zien wat de aard van hun wandel is: op aarde brengen zij hun jaren door, maar zij zijn burgers van de hemel'*.

Dat maakt kwetsbaar: je valt uit de toon; je bent een vreemde eend in de wereldse bijt; 'gij geheel anders'. Je hebt bu lief waar anderen haten; je verloochent jezelf waar anderen op hun strepen staan. Omdat je tot in het merg van je bestaan geraakt en vernieuwd bent door de Geest van Christus.

In het OT behoort de vreemdeling tot de zwakken: weinig of geen rechten. Dat kan soms heel moeilijk zijn. De dichter van deze psalm weet daar ook alles van – zie bu de uss 22, 51, 109, 143.

Werd de Here Jezus ook niet zo bejegend? Wie Hem volgt kan ook deel krijgen aan Zijn verdrukking en lijden.....

**4)** Toch hoef je er niet alleen voor te staan. In het OT staan vreemdelingen onder bijzondere bescherming van de Here – zie de wetten daarvoor. Zo mag ook de gelovige vreemdeling op aarde hopen op Zijn bescherming en leiding.

Want zoals toeristen hun reisgids raadplegen, zo heeft de Here ook de heilzame reiswijzer van zijn geboden gegeven; goddelijke aanwijzingen voor heel je levensgang – deze Psalm is één groot loflied daar op. Daarom ook het gebed: *Laat mij op reis uw geboden niet ontbreken....*

Gods geboden zijn de plavuizen voor de weg waarop we door deze wereld naar Gods toekomst gaan.

**5)** Een geweldige bemoediging is dat je als vreemdeling niet alléén reist: tot je vreugde ontmoet je onderweg méér mensen die dezelfde levensbron hebben gevonden en dezelfde richting hebben gekozen; zusters en broeders bij wie je iets herkent van wat jou heeft gegrepen en met wie je je geloofsreis mag delen en dezelfde moeiten en hoop hebt. Dat is maar goed ook! Niemand kan op haar/zijn eentje geloven: je hebt de 'gemeenschap der heiligen' nodig. Zelfs de Here Jezus kon -in Gethsemané- niet alleen zijn....

Fijn dat ik *'een vriend, een metgezel kan zijn van allen die ook zoveel ontzag en liefde voor U hebben'!*

Dat woord 'vriend' wijst op nauwe verbondenheid. Het doet denken aan de voetstukken bij de bouw van de tabernakel: 2 planken die daar op rusten, in elkaar schuiven en daarmee elkaar houvast geven. Zo loop ik graag mee met allen die dezelfde stem hebben gehoord en dezelfde roeping ter harte hebben genomen en dezelfde toekomst tegemoet mogen gaan: één in ontvangen genade, één lichaam, één in belijden en beleven.

**6)** Alleen: als ik zo'n metgezel ben geef ik daarmee ook aan dat ik voor die ander(en) dienstbaar wil zijn. Níét: ik héb een vriend en daar heb ik wat aan, maar ik bén een vriend en daarmee heeft de ander wat aan mij.

Het is triest als je in de gemeente de klacht hoor : ik merk zo weinig van zusters/broeders in onze gemeente. Maar het mag ook wel eens omgekeerd worden: wat heeft die ander aan mij?

*Wordt één die zwak is moede, een sterkere grijpe diens hand (uit gez.441).*

Wat hébben we elkaar nodig – in deze tijd van woordverlating en normervaging en van gebrek aan zorg en van behoefte aan geestelijke en maatschappelijke ondersteuning. En wat hébben we elkaar nodig in persoonlijke geloofsragen, in gezamenlijke gemeenteopbouw, bij ethische vragen en bij praktische hulpverlening. Nou, dááaraan wil ik dienstbaar zijn. Hartverwarmend in onze tijd van individualisme!

**7)** Vreemdeling en vriend....

Ik ben solitair: vreemdeling. Maar ook solidair: metgezel. Twee eenvoudige woorden. Maar wel twee wezenlijke en onmisbare zaken voor persoonlijk geloof en gezamenlijk gemeente-zijn.

Daarom komt het er ook op áán: wie hier geen vreemdeling is, komt niet thuis bij God. En wie geen vriend is, staat buiten de gemeenschap der heiligen.

Herkent u zichzelf en uw levensgang in deze twee woorden?

**8) Vreemdeling en vriend: Here God, wij zijn vervreemden door te luisteren naar uw stem. Breng ons saam met uw ontheemden in het nieuw Jeruzalem....**

**Enkele vragen:**

1. Met welke bewoordingen en in welke situatie noemden Abraham, Jakob en Mozes zich vreemdeling? En welke 'reiswijzers' geeft Petrus in zijn brief aan?
2. Waarin verschillen we als christenen in gewoonten?
3. Zijn we 'gezeten' burgers of gedreven christenen?
4. Merkt u iets van spot of verdrukking wegens het christen-zijn in uw eigen leven of om u heen?
5. Als deze 2 begrippen werkelijkheid zijn, kan er dan sprake zijn van tweespalt, verwijdering of veroordeling van elkaar binnen de gemeente?
6. Kunt u in 1 van onze belijdenissen een verwijzing vinden naar het vreemdeling-zijn en naar het vriend-zijn?